

Et utvalgt folk

Av Trygve G. Nordby

Jeg sitter ute i fiskebåten min, Elg, en fin januardag utenfor Jeløya, litt nord for Gullholmen. Jeg ser inn mot Østfold og Follo som ligger og bader i sollys, og blir rent ut litt religiøs. Vi er ikke bare svenskehandelens utvalgte folk tenker jeg. Vi må også være guds utvalgte folk. I hvert fall i lokal sammenheng.

Men er det egentlig nok plass i Follo og Østfold for alle som ønsker å bo her? Neppe. Jeg ser fra Statistisk Sentralbyrå at innenlands tilflytting er sterkere til Østfold enn til noe annet fylke. Legger vi så til veksten i Follo er det ingen tvil om at vi som bor på denne siden av fjorden trenger mer plass.

Samtidig er det mye som tyder på at vi som i dag bor på østsida av Oslofjorden opprinnelig kommer vestfra. Vi ble antakelig fordrevet fra Vestfold. Dermed har vi historisk hevd på Vestbredden av fjorden. Vestfold tilhører egentlig oss, selv om det har gått mange hundre år. Spør vi kirkens menn ville de sikkert gi oss rett. Kirken har alltid støttet ekspansive tanker. De som forvalter den rette tro har til alle tider stått på herskernes side Og når det gjelder Vestfold føler vi oss litt som herskere. I dette perspektivet er vi ikke bare svenskehandelens utvalgte folk, men også guds utvalgte.

Her jeg sitter og skuer vestover, lurer jeg på om vi ikke rett og slett burde kreve hele greia tilbake. Flytte inn og overta det landet som en gang var vårt.

Vi kunne mobilisere en armada av yrkes- og fritidsbåter i tillegg til Bastø-Fosen fergene, og satt over en tidlig morgen. Tatt hele Vestbredden på senga for å si det sånn. Skulle vi trenge litt ekstra ressurser til dette raidet, er jeg sikker på at vi kunne få reist betydelig kapital fra utvandra østfoldinger som sylter ned penger på Kanariøyene, i Amerika og andre steder.

Vi kunne starta med å annektere Horten, og så ekspandert nordover mot Holmestrand eller sydover mot Åsgårdstrand etter hvert som vi trenger mer plass.

I tillegg kunne vi la de mest initiativrike av oss få lov til å sette opp bosettinger litt rundt omkring i resten av Vestfold. Jeg kunne for eksempel tenke meg å ta med meg en vennegjeng herfra og bygge en liten bosetting på Slottsfjellet i Tønsberg. Veldig fin utsikt der, og kort vei til kulturminner som er like viktige for oss som for vestfoldingene.

Nå skal jeg være så ærlig å innrømme at det ikke er helt sikkert at de der borte ville like at vi bare kom og tok oss til rette. Selv om vi mener å kunne bevise at vi både har historia, kirka og fornuften i ryggen.

Faren er jo at vestfoldingene etter hvert kunne komme til å bli *veldig* sinte, og til og med voldelige. Det er rart hvor lite folk forstår av sitt eget beste. Før vi vet ordet av det kunne vi risikere at de utvikla både den ene og andre motstandsgruppa mot oss østfra. Det er jo så lett å ty til våpen og ekstremisme i våre dager.

Synd det, for det ville tvinge oss til å forsvare oss sjøl. Alle har jo rett til å drive selvforsvar. Jeg kan bare se for meg hvor sint jeg ville ha blitt om for eksempel en fra Vestfold begynte å true og kjefte på unga mine bare fordi vi hadde etablert oss på Slottsfjellet.

Skulle sånn vettlaus motstand bli for ille ville det tvinge oss til å sette opp murer og avgrense områder som gjorde at vi slapp å leve i usikkerhet. Til fordel for begge parter. De fra Vestfold kunne få være sammen med andre vestfoldinger innenfor disse gjerdene. Litt selvstyre kunne de også ha fått. Det ville omverdenen ha likt. FN også.

I den grad det skulle føre til for mye uro å ha slike inngjerda områder for vestfoldinger innimellom alle nybyggerne og bosetterne fra østsida, kunne vi jo la de få beholde et område ned mot kysten helt for seg selv, mot at de holdt seg der. Jeg kunne tenke meg Larvik kommune. Umenneskelig vil kanskje noen mene. Men Larvik kommune er betydelig større enn for eksempel Gaza hvor det tross alt er plass til over en og en halv million mennesker når de stuer seg litt sammen.

Noen ville muligens hevde at dette ville være et uakseptabelt overgrep. De ville hevde at murer og ei isolert Larvik-stripe kunne komme til å utarte til helt uakseptable handlinger fra vestfoldingenes side.

Og det er mulig de har rett. Selv om det nå er totalforbud mot raketter med styrepinne skulle det ikke forundre meg om de begynte å skyte mer eller mindre hjemmelagede raketter over Oslofjorden! Vestfoldinger kunne finne på å terrorisere hele Østfoldkysten. Ingen kunne være sikre på om det ikke falt ned en rakett akkurat i deres hage eller på deres tak. Med alt det ville medføre av brannfare og frykt. For å få slutt på denne virksomheten ville vi måtte avskjære all atkomst til Larvik. Både fra sjøsida (fergeforbindelsen fra Strømstad) og fra Telemark. Men det skulle vi nok klare.

Det vanskeligste ville likevel være om vestfoldingene begynte å spille på sentimentalitet for å få omverdenen på sin side, med propaganda som for eksempel: ”Her har vi bodd i flere hundre år og så kommer Østfold og Follo og okkuperer oss!” Hørt sånt pølsevev. Vi ville jo bare kreve tilbake det som opprinnelig var vårt. Men vi kunne altså risikert at radikalere, som Kåre Willoch og andre, ikke ville forstå oss, selv om vi bare handlet i selvforsvar. Fordi vi trenger mer plass, og per definisjon har rett!

Dette er kritisk. Hvis vi ikke får ut skikkelig informasjon i en sånn sammenheng ville de kunne begynne å snakke om ”frigjøringskrig” og annet som vekker sterke følelser. Men der må jeg få lov til å trekke en klar grense: Rettferdige frigjøringskriger er noe helt annet. Vestfoldinga ville bare kjempa for seg sjøl. Og det er en stor forskjell. Ikke noe er så ekkelt som når man forsøker å forvirre med historiske fakta.

Skulle ikke det nytte, ville vi bli tvunget til - jeg understreker tvunget til – å invadere de inngjerda områdene og ta fra de rakettene. Særlig i Larvik. Vi ville på ingen måte ønske det. Men må man beskytte seg selv så må man beskytte seg selv.

Sånn kan man fantasere en tidlig morgen i januar 2009.